

روایت

میراث کی‌روش
دفاعی مستحکم، حمله‌ای ناتوان

غنا به دنبال نسخه جدید موفقیت

تیم ملی غنا با شکست یک بر صفر برابر کلمبیا در مرحله یک‌شازدهم نهایی جام جهانی ۲۰۲۶ از دور رقابت‌ها کنار رفت، شکستی که اگرچه به رؤیای ستاره‌های سپاه پایان داد، اما نکات مهمی درباره آینده این تیم پر جای گذاشت. غنا برای نخستین بار از سال ۲۰۱۰ به مرحله حذفی جام جهانی رسید، اما نمایش این تیم نشان داد که هنوز فاصله زیادی با مدعیان بزرگ فوتبال جهان دارد.

پایان عصر خانواده آوی

یکی از مهم‌ترین نتایج این جام برای فوتبال غنا، نزدیک شدن به پایان دوران حضور خانواده آوی در تیم ملی است. جردن آوی، کاپیتان ۳۴ ساله غنا، در سومین جام جهانی خود رکورددار تعداد بازی‌های ملی این کشور شد، اما عملکرد او برابر کلمبیا نشان داد که دیگر توانایی هدایت خط حمله را مانند گذشته ندارد. غنا برای بازگشت به جمع قدرت‌های آفریقا نیازمند تزریق انرژی و سرعت به خط حمله است و به نظر می‌رسد زمان آن رسیده که نسل جدید مهاجمان جای ستاره‌های باتجربه را بگیرد. تجربه جردن آوی همچنان ارزشمند است، اما ادامه مسیر باید بر دوش بازیکنان جوان‌تر باشد.

درخشش آتی زبگی درون دروازه

در حالی که غنا در حمله ناکام بود، لارنس آتی زبگی بار دیگر نشان داد چرا شماره یک بدون چون و چواری این تیم محسوب می‌شود. تصمیم مهاجمان کلمبیا شد و اگر واکنش‌های او نبود، کاملاً درست از آب درآمد. زبگی با ثبت هفت مهار مهم، بارها مانع گلزنی مهاجمان کلمبیا شد و چند بار دروازه را بست. شکست غنا می‌توانست با اختلاف بیشتری رقم بخورد. عملکرد درخشان او بار دیگر ثابت کرد که این دروازه‌بان یکی از مهم‌ترین سرمایه‌های غنا برای سال‌های آینده است.

بحران گلزنی همچنان پابرجاست

بزرگترین مشکل غنا در این جام، ضعف شدید در خط حمله بود. شاگردان کی‌روش برابر کلمبیا حتی یک شوت در چهارچوب ثبت نکردند و در مجموع مسابقات نیز تنها دو گل به ثمر رساندند؛ گل‌هایی که توسط یک هافبک و یک مدافع به دست آمد، نه مهاجمان. آنتوان سمینو با وجود تلاش فراوان نتوانست انتظارات را برآورده کند و سایر مهاجمان نیز عملکرد مؤثری نداشتند. همین موضوع باعث شد هر اشتباه دفاعی، بهای سنگینی برای غنا داشته باشد.

پیشرفت دفاعی با اتمای کی‌روش

با وجود حذف از رقابت‌ها، عملکرد دفاعی غنا یکی از نکات امیدوارکننده این جام بود.

دفاعی منسجم و منظمی ایجاد کند؛ تیمی که در چهار مسابقه تنها سه گل دریافت کرد و نسبت به دوران پیش از حضور این مربی، پیشرفت محسوسی داشت. بازیکنان غنا با فشردگی خطوط و نظم تاکتیکی، حریفان را با مشکل روبه‌رو کردند، اما این انسجام دفاعی با ضعف هجومی همراه شد و تیم در زمان عقب افتادن، برنامه مشخصی برای بازگشت به مسابقه نداشت.

آیا کی‌روش می‌تواند غنا را به سطح بالاتری برساند؟

اکنون مهم‌ترین پرسش فوتبال غنا این است که آیا کارلوس کی‌روش می‌تواند علاوه بر استحکام دفاعی، هویت هجومی تازه‌ای نیز برای تیم بسازد یا خیر. در این جام مالکیت توپ بسیار کمی داشت و بیشتر بردفاع و ضدحمله تکیه می‌کرد؛ رویکردی که برای صعود از مرحله گروهی کافی بود، اما مقابل تیمی با کیفیت تکمیلی کارایی نداشت.

با این حال، کی‌روش پایه‌های یک تیم منظم و رقابتی را بنا کرده است. اگر غنا بتواند در کنار این ساختار دفاعی، مهاجمان مؤثر و با قدرت گلزنی بیشتری پیدا کند، می‌تواند در جام ملت‌های آفریقا و تورنمنت‌های آینده بار دیگر در جمع مدعیان قاره قرار بگیرد.

حذف از جام جهانی شاید تلخ باشد، اما برای ستاره‌های سپاه غنا بیش از آنکه پایان یک مسیر باشد، آغاز مرحله‌ای تازه از بازسازی به نظر می‌رسد.

نابالغ!

گزارش یک

نه تو، نه این بچه، بگذار یکی دیگر بزند.

وقتی دوربین روی چهارمین پنالتی زن استرالیا زوم کرد و لوکاس هرینگتون ۱۸ ساله را نشان داد که از دایره وسط زمین آن راه رفتن سنگین و عصبی را به سمت نقطه پنالتی انجام می‌داد، یک نوجوان تنها در ورزشگاهی ۷۰ هزار نفره، واقعاً سخت بود به چیز دیگری فکر کرد.

چهار سال قبل، هرینگتون در منطقه هواداری بریزین جام جهانی ۲۰۲۲ را همراه دوستانش تماشا می‌کرد و استرالیا را تسویق می‌کرد. همان‌ها او را در ضربات پنالتی مرحله یک‌هشتم نهایی جام جهانی مقابل مصر می‌دیدند؛ همراه با میلیون‌ها نفر در استرالیا که فقط دعا می‌کردند.

وقتی توپ را از مت رایان، دروازه‌بان استرالیا گرفت و روی نقطه گذاشت و دو نفس عمیق کشید، انگار خود دنیا، یا حداقل یک کشور، روی شانه‌هایش افتاده بود.

با این حال، ۱۲۰ دقیقه قبل برای او فوق‌العاده پیش رفته بود. هرینگتون با بلوغی فراتر از سنش، مقابل دو مهاجم سطح بالای جهان، محمد صلاح و عمر مرموش، نمایش درخشانی داشت.

این فقط ششمین بازی ملی او بود و دومین حضورش در بازی‌های جام جهانی. یک مدافع میانی قدبلند و آرام که آینده روشنی دارد. پارسلوئا

حتی قبل برای جذبش اقدام کرده اما پاسخ منفی گرفته و چند باشگاه بزرگ دیگر هم در حال بررسی او هستند. پدگ اسمیت، رئیس کلرادو ریپیدز، به یاهو اسپورتنس گفته بود: «او یک استعداد استثنایی است. وقتی

استعدادیاب‌های ما او را دیدند و روند جذب را شروع کردیم، می‌دانستیم پتانسیل بسیار بالایی دارد.»

هری سوتار، کاپیتان استرالیا، هم بعد از بازی گفته بود: «این پسر مثل یک روزنرویس بازی می‌کند.»

هرینگتون چند روز بعد وقتی درباره آن حرف‌ها را از سؤال شد، فقط لبخند زد و گفت: «قبولش دارم.» ای کاش همین را درباره آن پنالتی چهارم هم می‌گفت.

ضربات پنالتی تا قبل از نوبت هرینگتون، به شکل عجیبی پیش رفته بود. در دقیقه ۱۱۹، استرالیا یک تعویض غیرعادی انجام داد. تونی پوپوویچ، سرمربی استرالیا، پاتریک بیچ را که دروازه‌بان تیم بود و در لحظات پایانی وقت قانونی یک سبزو فوق‌العاده داشت، بیرون کشید و مت رایان، دروازه‌بان دوم را وارد زمین کرد. یعنی بیچ روی نیمکت نشست.

این اولین بار نیست که چنین اتفاقی می‌افتد. در یک چهارم نهایی جام جهانی ۲۰۱۴، لوتیس فن خال دروازه‌بان تیمش یاسر سیلیسن را فقط ۲۴ ثانیه مانده به پایان وقت اضافه بیرون کشید و تیم کرول را وارد زمین کرد. کرول به شکل عجیبی جهت هر پنچ پنالتی کاستاریکا را درست حدس زد و دو تا را مهار کرد و هلند صعود کرد.

اما این بار، مت رایان حتی به هیچ کدام از سه پنالتی مصر، از جمله پنالتی پاننگای محمد صلاح، نزدیک هم نشده بود؛ پنالتی که بعدش هرینگتون پشت توپ رفت. از طرف دیگر، هری سوتار، کاپیتان استرالیا، پنالتی اش را به آسمان زده بود و فشار روی تیم را چند برابر کرده بود.

اما چرا بازیکن هجومی دیگری با یک بازیکنان دروازه‌بان استرالیا، وقتی پوپوویچ تیم را جمع کرد، داوطلب زدن آن پنالتی نشد؟

هرینگتون گونه‌هایش را یاد کرد، جلو رفت و یک ضربه با داخل پا زد

که به تیر بالای دروازه برخورد کرد. بلافاصله، هواداران مصر واکنش بزرگی نشان دادند و خیلی زود این تشویق‌ها به شادی و جشن تبدیل شد، و وقتی حسام عبدالمجید پنالتی آخر را تبدیل به گل کرد و بازی را برد.

پوپوویچ بعد از بازی از روند پرسش‌ها درباره این موضوع خیلی راضی به نظر نمی‌رسید، وقتی به او گفتند این لحظه برای یک بازیکن ۱۸ ساله خیلی بزرگ بوده است.

او گفت: «بله، همینطور است. فکر می‌کنم قضاوت کردن بعد از اتفاق همیشه آسان است. اگر آن بازیکن گل می‌زد، احتمالاً چیز دیگری می‌گفتند؛ اینکه چقدر فوق‌العاده است که یک نوجوان ۱۸ ساله پنالتی زده و گل کرده.»

واقعاً چرا باید یک بازیکن ۱۸ ساله پشت پنالتی در جام جهانی قرار بگیرد؟

هرینگتون گونه‌هایش را یاد کرد، جلو رفت و یک ضربه با داخل پا زد

که به تیر بالای دروازه برخورد کرد.

بلافاصله، هواداران مصر واکنش بزرگی نشان دادند و خیلی زود این تشویق‌ها به شادی و جشن تبدیل شد.

ضربات پنالتی تا قبل از نوبت هرینگتون، به شکل عجیبی پیش رفته بود. در دقیقه ۱۱۹، استرالیا یک تعویض غیرعادی انجام داد. تونی پوپوویچ، سرمربی استرالیا، پاتریک بیچ را که دروازه‌بان تیم بود و در لحظات پایانی وقت قانونی یک سبزو فوق‌العاده داشت، بیرون کشید و مت رایان، دروازه‌بان دوم را وارد زمین کرد. یعنی بیچ روی نیمکت نشست.

این اولین بار نیست که چنین اتفاقی می‌افتد. در یک چهارم نهایی جام جهانی ۲۰۱۴، لوتیس فن خال دروازه‌بان تیمش یاسر سیلیسن را فقط ۲۴ ثانیه مانده به پایان وقت اضافه بیرون کشید و تیم کرول را وارد زمین کرد. کرول به شکل عجیبی جهت هر پنچ پنالتی کاستاریکا را درست حدس زد و دو تا را مهار کرد و هلند صعود کرد.

اما این بار، مت رایان حتی به هیچ کدام از سه پنالتی مصر، از جمله پنالتی پاننگای محمد صلاح، نزدیک هم نشده بود؛ پنالتی که بعدش هرینگتون پشت توپ رفت. از طرف دیگر، هری سوتار، کاپیتان استرالیا، پنالتی اش را به آسمان زده بود و فشار روی تیم را چند برابر کرده بود.

اما چرا بازیکن هجومی دیگری با یک بازیکنان دروازه‌بان استرالیا، وقتی پوپوویچ تیم را جمع کرد، داوطلب زدن آن پنالتی نشد؟

قصه شکست انگیز کیپورد

فتح قلب‌ها بدون جام

سوژه

شاید پرورنده حضور کیپورد در جام جهانی ۲۰۲۶ با شکست ۳ بر ۲ برابر آرژانتین در وقت‌های اضافه بسته شد، اما این تیم کوچک آفریقای بی‌دون تردید یکی از بزرگترین برندگان این دوره از رقابت‌ها بود. کشوری با تنها حدود ۵۳۰ هزار نفر جمعیت، نه‌تنها تا استانه حذف عنوان قهرمانی پیش رفت، بلکه با نمایش‌های جسورانه خود به یکی از الهام‌بخش‌ترین داستان‌های جام جهانی تبدیل شد.

کیپورد در نهایت با گل دقیقه ۱۱۱ آرژانتین از دور رقابت‌ها کنار رفت، اما عملکرد این تیم باعث شد حتی لیونل اسکالونی، سرمربی آرژانتین، اعتراف کند که تیمش یکی از دشوارترین مسابقات خود را پشت سر گذاشته است.

تیمی که جهان را شکفت زده کرد

اگر جام جهانی را با لحظات فراموش‌نشدنی بسنجیم، کیپورد بدون شک یکی از قهرمانان این تورنمنت بود. مهارت‌های دیدنی ووزینیا، دروازه‌بان ۴۰ ساله این تیم، برابر اسپانیا، بازگشت تاریخی مقابل اروگوئه و ثبت نخستین گل‌های تاریخ کیپورد در جام جهانی و همچنین گل استثنایی سیدنی لوپس کارپال به آرژانتین، از صحنه‌هایی بودند که تا سال‌ها در ذهن علاقه‌مندان فوتبال باقی خواهد ماند.

این تیم نه با ستاره‌های مشهور، بلکه با شجاعت، نظم و اعتمادبه‌نفس توانست نگاه فوتبال جهان را به خود جلب کند.

افتخاری بزرگ‌تر از جام قهرمانی

پس از حذف برابر آرژانتین، ووزینیا گفت که این تیم توانسته جایگاه فوتبال کیپورد را در جهان ارتقا دهد. تیمی تیمی او، پیکو لوپس، نیز جمله‌ای به یادماندنی بر زبان آورد: «دیگر هیچ‌کس نمی‌پرسد کیپورد کجاست؛ حالا همه ما را می‌شناسند.»

شاید مهم‌ترین دستاورد این تیم همین باشد. کشوری که پیش از این کمتر در نقشه فوتبال جهان دیده می‌شد، حالا به لطف نمایش‌های درخشان خود به نامی آشنا برای میلیون‌ها هوادار فوتبال تبدیل شده است.

از تیمی ناشناخته تا محبوب میلیون‌ها نفر

بخش بزرگی از جذابیت داستان کیپورد به ناشناخته بودن بازنقالات تابستانی راهی باشگاه‌های بزرگتر خواهند شد و فوتبال این کشور نیز بیش از هر زمان دیگری مورد توجه قرار خواهد گرفت.

اشک‌های بازیکنان در رخکن پس از حذف مقابل آرژانتین، خیلی زود جای خود را به غرور ملی خواهد داد؛ زیرا کیپورد نشان داد که در فوتبال مدرن، جمعیت، وسعت یا شهرت تعیین‌کننده نیست. این تیم ثابت کرد که با ایمان، هویت و جسارت می‌توان قلب میلیون‌ها هوادار را در سراسر جهان به دست آورد؛ حتی اگر جام قهرمانی با این حال، این بازیکنان مقابل ستاره‌های بزرگ فوتبال

آفرین به او، می‌دانم که پنالتی را از دست داده، اما دوباره او را خواهیم دید.»

زلتان ابراهیموویچ که کنار آتری نشست بود، با او موافقت کرد و گفت: «پنالتی‌ها مثل قرعه‌کشی هستند. اگر گل بزنی قهرمان می‌شوی و اگر نزنی متأسفانه مقصر می‌شوی. اما می‌خواهم به هرینگتون بگویم تو ۱۸ ساله‌ای، جوانی و شازه اول راهی. اینکه جلو آمدی شجاعت زیادی می‌خواهد و همه این کار را نمی‌کنند. دوست من، تو بهترین هستی. اگر خواستی با من تماس بگیر، من در دسترسم.»

هرینگتون بعداً درباره صحبت‌های ابراهیموویچ گفت: «من احتمالاً اولین کسی هستم که خودم را سرزنش می‌کنم، بنابراین شنیدن این حرف‌ها از یک اسطوره فوتبال برگردم.»

جهان هیچ نشانی از ترس یا کمبود اعتمادبه‌نفس بروز ندادند و ثابت کردند نام‌های بزرگ همیشه تعیین‌کننده نتیجه نیستند.

بدون شکست در ۹۰ دقیقه

کیپورد در این جام برابر سه قهرمان سابق جهان قرار گرفت و نکته جالب اینک‌ه در هیچ‌یک از این مسابقات، ۹۰ دقیقه شکست نخورد. آنها اسپانیا را متوقف کردند، برابر اروگوئه به تساوی رسیدند و آرژانتین را تا استانه حذف پیش بردند.

حتی در دقیق پایانی دیدار با آرژانتین، تنها واکنش فوق‌العاده امیلیانو مارتینس مانع از گل سوم و تساوی کیپورد شد؛ گلی که می‌توانست یکی از بزرگترین شکست‌های تاریخ جام جهانی را رقم بزند.

فوتبال با هویت، نه فقط دفاع

پدرو بوئیستا بریتو، سرمربی کیپورد، پس از پایان مسابقات تأکید کرد که تیمش می‌توانست صرفاً برای دفاع و خراب کردن بازی حریفان به میدان برود، اما چنین مسیری را انتخاب نکرد.

او گفت: «ما با شجاعت بازی کردیم و به هویت فوتبالی خود وفادار ماندیم. کوچک بودن کشورمان مانعی برای ارائه فوتبال زیبا نبود. هدف ما فقط حضور در جام جهانی نبود؛ می‌خواستیم فرهنگ و شخصیت فوتبال کیپورد را به دنیا نشان دهیم.»

همین رویکرد باعث شد بسیاری از کارشناسان، دیدار آرژانتین و کیپورد را یکی از جذاب‌ترین مسابقات جام جهانی ۲۰۲۶ بدانند.

آغاز آینده‌های روشن

جام جهانی برای کیپورد به پایان رسیده، اما دستاوردهای آن تازه آغاز شده است. بسیاری از بازیکنان این تیم احتمالاً در نقل‌وانتقالات تابستانی راهی باشگاه‌های بزرگتر خواهند شد و فوتبال این کشور نیز بیش از هر زمان دیگری مورد توجه قرار خواهد گرفت.

اشک‌های بازیکنان در رخکن پس از حذف مقابل آرژانتین، خیلی زود جای خود را به غرور ملی خواهد داد؛ زیرا کیپورد نشان داد که در فوتبال مدرن، جمعیت، وسعت یا شهرت تعیین‌کننده نیست. این تیم ثابت کرد که با ایمان، هویت و جسارت می‌توان قلب میلیون‌ها هوادار را در سراسر جهان به دست آورد؛ حتی اگر جام قهرمانی با این حال، این بازیکنان مقابل ستاره‌های بزرگ فوتبال